

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

برگرفته از: وب سایت آنتی کریگ Antikrieg – ۱۱ اپریل ۲۰۲۳*

نویسنده: تد اسنایدر Ted snider

برگردان: م. نوری

۲۶ اپریل ۲۰۲۳

واقعاً فکر می‌کنید ایالات متحده آمریکا از صلح استقبال خواهد کرد؟

اصرار بر ادامه جنگی که در جهت منافع اوکراین نیست و فقط در راستای اهداف و منافع ایالات متحده است و طرح این نکته که اهداف آمریکا مهمتر از اهداف اوکراین هستند واقعاً نگران‌کننده و در ادامه همان طرز تفکر «دونالد رامسفلد» است که دلیل عدم مذاکره با طالبان را داشتن اهداف بزرگتر دانسته بود. همین طرز تفکر نگران‌کننده در لیبیا نیز تکرار شد و ایالات متحده طرح صلح اتحادیه آفریقا را رد کرد و اهداف مهمتر خود را به اهداف طرح صلح اتحادیه آفریقا ترجیح داد.

ولی در مورد اوکراین ایالات متحده نه تنها پیشنهادات صلح را رد کرده بلکه دوبار روند مثبت مذاکرات در جریان را نیز تخریب کرده است.

۲۴ فبروری سالجاری چین طرحی را برای حل دیپلماتیک مناقشه اوکراین ارائه داد. در این طرح چین اعلام آمادگی نمود نقش سازنده‌ای برای رسیدن به صلح ایفاء کند.

ایالات متحده آمریکا به جای استقبال از طرح صلح دولت چین، دولتی مقتدر و پُر نفوذ که اخیراً در میانجیگری بین دولت‌ها و حصول توافق موفق عمل کرده، صراحتاً پیشنهاد چین را رد کرد. «جو بایدن» بدون ورود به جزئیات طرح صلح گفت: «طرحی که چین برای برون‌رفت از جنگ ناعادلانه علیه اوکراین ارائه دهد نامعقول خواهد بود.» سخنگوی شورای امنیت ملی آمریکا «جان کری» اعلام کرد: این که «پیشنهاد چین» گامی در جهت صلحی عادلانه و پایدار در اوکراین باشد باور ندارد.» وی ادعا کرد که: «ما همگی در پی پایان دادن به جنگ هستیم ولی همزمان اضافه

کرد: «در لحظه فعلی ممکن است آتش‌بس مطبوع به‌منظر آید ولی قطعاً به نتیجه مطلوب نخواهد رسید.» و ...: «ما در لحظه فعلی از هیچ آتش‌بسی حمایت نمی‌کنیم و از آتش‌بسی که چین در جریان دیدار از مسکو طرح کرده و به نفع روسیه است قطعاً حمایت نخواهیم کرد.» و وزیر خارجه ایالات متحده «آنتونی بلینکن» طرح صلح چین را «توطئه تاکتیکی روسیه» با حمایت چین نامید و هشدار داد که «جهان نباید فریب بخورد.»

شاید به‌منظر غیرقابل باور آید که ایالات متحده طرح صلحی را که اقبال خوبی برای موفقیت دارد رد کند. ولی این کشور سابقه‌ای طولانی در تخریب مساعی صلح دارد و اکنون نیز همان مسیر را می‌پیماید. در اصل ایالات متحده آمریکا از بدو پیدایش تاکنون هر پیشنهاد صلحی را رد کرده است.

سال ۱۸۱۱ «تکامسه» رهبر قبیله سرخ‌پوست «شوونی» تلاش کرد با فرماندار وقت ایندیانا و رئیس‌جمهور آتی آمریکا «ویلیام هنری هاریسون» وارد مذاکره شود. ولی درست همان موقعی که مذاکره در جریان بود «هاریسون» از دولت ایالات متحده تقاضای اعزام نیروی نظامی کمکی کرد. و سپس از غیبت «تکامسه» استفاده نمود و ارتش را برای نابودی اعضای قبیله «تکامسه»، آتش زدن شهر و تعقیب و متواری ساختن او به کانادا فرستاد.

دویست سال از آن دوران می‌گذرد ولی وضعیت تغییر نیافته است. در کلیه جنگ‌های سال‌های اخیر همیشه راه‌هایی برای اجتناب از جنگ و مذاکره و حل‌وفصل موضوع وجود داشت ولی ایالات متحده هیچ‌گاه از این امکان استفاده نکرد.

سال ۱۹۷۹ ایالات متحده، اتحاد جماهیر شوروی را به مداخله نظامی در افغانستان وادار ساخت، یا به قول «برژینسکی» شرایط مداخله نظامی شوروی را تسهیل کرد. وی در سال ۱۹۹۸ در مصاحبه‌ای با «نول ایزرواتور» اعتراف کرد که هدف عملیات پنهانی آمریکا «به دام انداختن روس‌ها در افغانستان بود.» وی خطاب به رئیس‌جمهور وقت آمریکا «کارتر» گفته بود: «این فرصت خوبی برای ماست ویتنامی برای روسیه بسازیم.»

ده سال بعد «میخائیل گوربچف» پیشنهاد ایجاد آتش‌بس در افغانستان را به پرزیدنت «بوش» داد. وی پیشنهاد کرد هر دو کشور ارسال سلاح به افغانستان را متوقف کنند، در جهت تشکیل دولتی ائتلافی با شرکت مجاهدین تحت حمایت آمریکا گام بردارند و انتخاباتی آزاد و دموکراتیک با نظارت سازمان ملل متحد برگزار کنند. پس آن موقع امکان صلحی وجود داشت و پیشنهاد گوربچف حاوی همه نکاتی بود که ایالات متحده در افغانستان می‌خواست. ولی «بوش» این طرح صلح را رد کرد و به دادن تسلیحات به مجاهدین ادامه داد.

دو دهه بعد ایالات متحده برای دومین بار امکان صلح در افغانستان از دست داد. «نوام چامسکی» در کتابی تحت عنوان *The Withdrawal* (۱) نوشته است: «سال ۲۰۰۱ و پیش از حمله نظامی آمریکا به افغانستان طالبان بارها اعلام آمادگی کردند «اسامه بن لادن» و اعضای شبکه القاعده را به کشور ثالثی تحویل دهند. و ... طالبان چند هفته پس از مداخله نظامی ایالات متحده در افغانستان نیز پیشنهاد دادند بدون قید و شرط تسلیم شوند تا جنگ خاتمه یابد. ولی «دونالد رامسفلد» وزیر دفاع وقت آمریکا در پاسخ این پیشنهاد طالبان گفته بود: «ما درباره تسلیم بی قید و شرط مذاکره نمی‌کنیم چون اهداف بزرگتری داریم.»

و در سال ۲۰۱۶ وقتی یکی از رهبران طالبان به‌نام «اختر محمد منصور» در صدد مذاکره با ایالات متحده و یافتن راهی برای خاتمه دادن به اشغال افغانستان برآمد ایالات متحده او را به قتل رساند.

«چامسکی» در کتاب فوق‌الذکر نوشته است که «در جنگ اول عراق، دولت صدام حسین در صدد توافقی با ایالات متحده بود و می‌خواست بدون جنگ و بدون سرفرازی کویت را ترک کند. ولی ایالات متحده مساعی عراق برای مذاکره را به هیچ گرفت.»

در جنگ دوم عراق نیز «صدام حسین حاضر به دادن هر امتیازی و اجازه ورود هر تعداد بازرس سازمان ملل متحد به عراق بود. ولی ایالات متحده باز هم امکان صلح احتمالی را رد کرد، مطالبه بغداد را نادیده گرفت و عملیات "شوک و وحشت" را به اجرا گذاشت.»

تغییر رژیم در لیبیا هدف دیگری بود که ایالات متحده تعقیب می‌کرد. سال ۲۰۱۱ دولت لیبیا به ایالات متحده پیشنهاد کرد قذافی کناره‌گیری نماید و رژیم لیبیا بدون جنگ و خونریزی تغییر یابد. ولی این بار هم ایالات متحده پیشنهاد صلح را رد کرد. بنابه اظهارات «چارلز. آر. کوبیک» که شخصاً در مذاکرات شرکت داشت لیبیا دو پیشنهاد برای آتش‌بس، مذاکرات و کناره‌گیری قذافی از قدرت ارائه داده بود. ... «حداقل یکی از پیشنهادات در رابطه با پسر قذافی "سیف" بود.» در یک نامه درون اداری که توسط یکی از رؤسای ستاد ارتش لیبیا نوشته شده گفته می‌شود: «راحت صلح‌آمیز هنوز هم ممکن است به این ترتیب که "سیف" پسر قذافی بدون خونریزی در بنغازی در طرف ما باقی بماند.» پیشنهاد صلح لیبیا به معنای خاتمه جنگ و تغییر رژیم بدون خونریزی بود. ولی ایالات متحده طالب صلح نبود. «کوبیک» می‌گوید: «هیملری کلینتن هر دو پیشنهاد را رد کرد چون اصرار داشت انقلابی را تحت رهبری تروریست های معلوم‌الحال به انجام رساند.»

یک سال بعد در جریان ناآرامی‌های سوریه طرح صلح دیگری مطرح شد و باز هم پیشنهاد از سوی ایالات متحده رد شد. در ماه اپریل ۲۰۱۲ هیملری کلینتن سفری به استانبول کرد تا با مقامات کشورهای دیدار کند که خود را «دوستان سوریه» می‌نامیدند و از شورشیان افراطی و تغییر رژیم در سوریه حمایت می‌کردند. آن موقع سازمان ملل متحد پیشنهادی برای میانجی‌گری «کوفی عنان» ارائه داده بود و «بشار اسد» رئیس‌جمهور سوریه نیز آن را پذیرفته بود. ولی هیملری کلینتن این پیشنهاد را هم رد کرد و به‌جای آن از «کوفی عنان» خواست کنفرانسی با موضوع تغییر رژیم در سوریه برگزار کند. بنابه گزارشی از نشریه «گاردین»، هیملری کلینتن همه مساعی خود را به‌کار گرفت تا کوفی عنان را متقاعد کند قالب طرح را که شامل ایجاد گروهی برای ارتباط با دولت سوریه بود تغییر دهد و به‌جای آن کنفرانسی طبق الگوی دوران گذار در یمن برگزار نماید.

«ماکس بلومن تال» در کتابی تحت عنوان «مدیریت توحش» می‌نویسد که «ایالات متحده و اتحادیه اروپا مذاکرات برای ایجاد آتش‌بس منطقه‌ای در سوریه را قاطعانه رد کردند و مانع از مشارکت فرستاده ویژه سازمان ملل متحد برای مذاکرات شدند.»

رد طرح صلح چین نشان می‌دهد که ایالات متحده با الگوی واحدی هر پیشنهاد صلحی را رد می‌کند. در اولین روزهای جنگ اوکراین که یافتن راه حل سیاسی محتمل به‌نظر می‌رسید وزارت خارجه آمریکا برقراری صلح و پایان دادن به جنگ اوکراین را منتفی دانست و اعلام کرد که هر پیشنهاد صلحی حتی اگر همسو با اهداف اوکراین باشد قابل پذیرش نیست، با این استدلال که «اهداف جنگ اوکراین از جهات مختلف بزرگتر از موضوع روسیه یا اوکراین است.»

اصرار بر ادامه جنگی که در جهت منافع اوکراین نیست و فقط در راستای اهداف و منافع ایالات متحده است و طرح این نکته که اهداف آمریکا مهمتر از اهداف اوکراین هستند واقعاً نگران‌کننده و در ادامه همان طرز تفکر «دونالد رامسفلد» است که دلیل عدم مذاکره با طالبان را داشتن اهداف بزرگتر دانسته بود. همین طرز تفکر نگران‌کننده در لیبیا نیز تکرار شد و ایالات متحده طرح صلح اتحادیه آفریقا را رد کرد و اهداف مهمتر خود را به اهداف طرح صلح اتحادیه آفریقا ترجیح داد.

ولی در مورد اوکراین ایالات متحده نه تنها پیشنهادات صلح را رد کرده بلکه دوبار روند مثبت مذاکرات در جریان را نیز تخریب کرده است.

نخست‌وزیر سابق اسرائیل «نفتالی بنت» برملا کرد که وی در ماه مارچ ۲۰۲۲ واسطه مذاکرات بین «ولودیمیر زلنسکی» و «ولادیمیر پوتین» بوده، مذاکراتی که اقبال خوبی نیز برای اعلام آتش‌بس داشت. ولی ایالات متحده این طرح صلح را نیز قبول نکرد یا به قول «نفتالی بنت» "غرب" مانع آن شد.»

یک ماه بعد ایالات متحده راه را بر موفقیت طرح صلح دیگری مسدود کرد. در ماه اپریل ۲۰۲۲ مذاکرات صلحی در استانبول در جریان بود که پیشرفت خوبی داشت و به «توافقات موقت» هم رسیده بود. وزیر خارجه ترکیه «مولود چاووش اوغلو» در این زمینه گفته است: «کشورهائی در ناتو طالب این هستند که جنگ اوکراین ادامه یابد... بعد از دیدار وزرای خارجه ناتو آدم چنین احساسی داشت که بین کشورهای عضو ناتو تعدادی هستند که می‌خواهند جنگ ادامه یابد تا روسیه تضعیف شود.»

«نومان کورتولوش» نایب رئیس حزب اردوغان، بر مانع همیشگی، یعنی «اهداف بزرگتر» ایالات متحده تأکید دارد. وی در مصاحبه‌ای با CNN گفته است: «رئیس‌جمهور ما با رؤسای دولتین روسیه و اوکراین در تماس بود و مذاکرات در موضوعات مشخصی پیشرفت خوبی کرده بود ولی به ناگهان دیدیم که جنگ تشدید یافت، کسی در تلاش بود مانع از خاتمه جنگ شود. ایالات متحده ادامه جنگ را در جهت منافع خود می‌بیند. ... کسانی هستند که طالب ادامه جنگ اند. ... پوتین و زلنسکی می‌خواستند توافقنامه را امضاء کنند ولی خُب کسانی نمی‌خواستند.»

از ابتدای توسعه‌طلبی جنایتکارانه غرب تاکنون یک الگوی تاریخی و روشنی مرتباً تکرار می‌شود: ایالات متحده آمریکا هر طرح صلحی را رد می‌کند تا به اهداف بزرگتری نائل آید.

* https://antikrieg.com/aktuell/2023_04_11_sieglauben.htm

(این مقاله ابتداء در تاریخ دهم اپریل ۲۰۲۳ در Antiwar.com منتشر شده.)

۱- کتاب مزبور به قلم Noam Chomsky و Vijay prashad تألیف شده است.